हृदयसरसिजेऽमुं श्यामलाङ्गं सुवेशं
ससुखमुपनिषण्णं संस्मरेद्वासुदेवं ॥ १८ ॥
पादाम्भोजद्वयेऽङ्गुल्यमलकिशलये स्वावनौ सन्नखानां
सद्धर्मोदारकान्तौ प्रपदयुजि लसज्जङ्घिकादण्डयोश्च ।
जान्वोरूर्व्वोःप्रसङ्गे नववसनवरे मेखलादाम्नि नाभौ
रोमावल्यामुदारोदरभुवि विपुले वक्षसि प्रौढहारे ॥१९॥
श्रीवत्सकौस्तुभावस्फुटकमललसद्वन्द्वसद्वाम्नि बाह्वो
र्मूले केयूरदीप्ते जगदवनपटोर्दोर्द्वये कङ्कनाढ्ये ।
पाणिद्वन्द्वाङ्गुलिषु मधुरालीनविश्वे च वेणौ
कण्ठे सत्कुण्डलोग्रे स्फुटरुचिरमणौ दीप्तगण्डस्थले च
॥ २० ॥
किन्तु द्वन्द्वे च शोणे नयननलिनयोर्भ्रूविलासे ललाटे
केशेष्वालोलवर्हेष्वतिसुरभिमनोज्ञप्रसूनोत्पलेषु ।
शोणे विन्यस्तवेणावधरकिशलये दन्तपंक्त्यां स्मितास्य-
ज्योत्स्नामायादिपुंसःक्रमत इति शनैः स्वं मनः सन्निधत्तां
॥ २१ ॥
यावन्मनो विलयमेति हरेरुदारे
मन्दस्मिते जपतु तावदनङ्गबीजं ।
अष्टादशार्णमथवापि दशार्णकं वा
मन्त्रं शनैरथ जपेत्समयेस्वनिष्ठः ॥ २२ ॥
आरोप्यारोप्य मनः
पदारविन्दादि मन्दहसितान्तं ।